

VITÉZ FERENC

Szindbád olvasása közben**(Hajnalban minden ablakot)**

Az óvárosok szűk és izzadt
 utcáin követ egy szoknya-
 fodorny emléket, egy suttogást
 a hajszalak tövében, reszkető
 csípők illatát, az ellopott ölelést
 a templom falánál, a tornyok
 szédületét, a lépcsők sóhaját,
 kopogását, nyöszörgő fényeket
 az ablakrésben, a nehéz járású
 ajtók mögül csöndes zokogásokat,
 a virágot a lány hajában,
 vörös rózsát a fekete hajban,
 s a fehér keszkenőn a vért,
 az esti harmat vajúdsát,
 aranykoszorút, bíborsugárból
 tündöklő vágyat, halált kacagó,
 forrón és puhán elomló
 menyasszonycsókot, babonákat,
 mélyhegedű hangját a szerelmes
 szájú éjszakában, s madárként
 hintázva nyíló meggyfaág hegyén,
 könnyű szárnyakkal vinne hírt,
 hogy hajnalban minden ablakot
 megkocogtat a remény.

(Szindbád mondja)

Álomtalan éjszakán didergő
 nyírfaágként hallgatod az éjféli
 harangszót. Az arcodon riadt
 kis fények remegnek, s a torkod
 összekapja valami tehetetlen
 büntudat. Talán kiszívták vérem
 a csillagok, és sarkantyút vágnak
 az ég hasába, míg szépen eltemetnek?
 Erre gondolsz, ahogy kapkodod
 fehér bokád, s a tornác alján a lépcső
 fölrepedt fokán akadt az inged.
 Meztelen rohansz át a kerten,
 kutya sír, a hold ugat, s a harmat
 majd lemossa rólad bűneinket.

(„Meghintázta gömbölyű mellét, mint egy madár”)

Gömbölyű melle volt,
 mint a Hold. Táncolt, és a csípője
 ringott. Meggyulladt az ing
 alatt a szív. S a bimbók udvarát
 becézte fürtös rózsabillog.
 Beleszürcsölve az égbe,
 s elpihenve álmos ágon, fülledt
 gyönyörben... – fölriadt a kék madár,
 Szindbád szemébe nézett, s meghalt
 a szerelmes ölben.

(Illatos)

illatos szerelmet fogtál
 vitorládába illatozik a tavasz
 szívedben remeg a hold
 arcodra csókol illatos
 estét hársfasóhajítású
 csodálkozással bajszod alá
 illatozik szűzleány ajkáról
 a göndörkés vágy s a tenger
 illatával hasít bele hajód
 az égbe illatos szerelemhez
 tavaszodni minden kikötőben

(A világ végéről)

Hervadt asszonykarokba térni vissza
 a világ végéről, csöndes ablakok alatt
 üldögélve várni, hogy felismerje benned
 álmát, az arcát, a régi vágyat,
 tétovázni a lépcsőfordulóban, remegő
 lábakkal mégis fölkiésmeni a hálószobáig,
 galambkezére csókot lehelni, s elbúcsúzni
 az érintéssel, bontatlan hagyni a világ
 innenső felén a bonthatatlant.

VIOLA SZANDRA
Mondjuk hozzád

*Az időtlenségnek is van
ideje,
elmúlik,
ha egyszer
halandóhoz kötött,
mondjuk hozzád,
vagy épp halandóságod okán
lehet időtlen,
ha a halálra gondolunk,
hiszen a halál sem lehet örök,
bármilyen hosszú is,
mert az örökkévalóságnál
pont egy étellel kevesebb.*

Tél-közelítő

*Az ősz kutyaugatással kezdődik,
és azzal ér véget, hogy nem ér véget.
A nyár fölrepül a magasba,
s mi meztelenebbek leszünk a köveknél.*

Végálom

*Kérem, szíveskedjenek elhagyni a járművet és önmagukat!
És akkor hat séta a fickó erdejében!
Legközelebb vissza indulok el először, csak utána oda!
Jó is az örökkévaló halandóság,
boldogok vagyunk, háromdés mosolyt tetoválunk az arcunkra.
Előnyös, hogy nem vagy,
a képben az a szép, hogy óriási, takarja önmagát.
Van itt minden, mi szem-szájnak hányingere!
Mi az, nem tetszenek a nénik, mert nincs lábuk?
Verekszünk az ős Kaján,
ez a világ legnagyobb gyermekéheztetési alapítványa.*